

të kronit, ulë buzët e etëshme kah uji e merr me pí, kur, e papritun, një gojë e kuqe, e freskët, lulzon për mrekullí si drandofille mbi pasqyrë të gurrës, e puthë gjatë, dashunisht, e zhduket. Kthen në shtëpí mëndueshëm. Natën, në gjumë, shef n'ândërr gurra të kullueta ku bulzojnë gojë vashash qi e joshin me kângë t'âmbla. «Hâna ka prarue majet e ahave. Bylbylat po këndojnë pyjeve. Edhe Orët po lahen krojeve. Ti pse flën, o rob i ândrrave? Del jashtë n'arin e rrezeve. Mblidh për né lule fushave. Gërsheto kunorë të bukura. E hidhi mbi pasqyrë t'ujnave....». Leka u zgjue me hov, shpirtin plot ndiesí të panjohuna. Dý a tri herë desht m'u çue e me dalë jashtë, i ngrehun prej do zâneve të mshefta, por një frigë e pakuptueshme qi i a shtërngonte zëmrën e bâni m'u ndalë. Nuk mbylli sý gjith natën. Të nesërmen u ngrit heret e doli për gjah nëpër mal. Dita ishte mjaft e bukur. Opângat rrëshqitëshin mbi bar të rímë prej voesës. Balat lëshoheshin përpara gëzueshëm tue lehë e tue nuhatë. Ai kapërcente prroje e ograja baltanike, përshkohej nëpër çufra e murriza, u biente për tërthuer prozhmeve të dënduna e lugjeve të ndritëshme. Balat ranë n'erë e u lëshuen në do kaçuba. Me pushkë të gatëshme, Leka i ndoq tue ngá. Duel tue kërcye një dhí e egër, për mrekullí e bardhë. Balat e msyen, por i u ndalue hovi befas e u zmrapën tue hungrue. Lekës i u ngrí gishti në çark e s'mujt me qitë. Dhija e shikoi me dy sý të thellë, njerzorë: mbandej kapi një shpat malit e u zhduk si vetima. Sa i kaloi habija e parë, gjuetari joshi qënt idhnueshëm, i nxiti e i u vû mbrapa me tânë shpejtín qi kishte. U hodh, pa frymë, mbi një rudinë të ngushtë dhe e pau dhín e bardhë kah futej në një kaçubë të madhe